

LÁTOMÁS AZ ARATÁSRÓL.

A messze táj : suhogó tenger,
kalászhullám csapkod az égig,
a szél vad daccal tarajozza,
pedig alul
pipacs pirul és virág kéklik.

Pedig alul világos réklik,
felgyürt ingujjak fehérednek.
Az arató felborzolt hajjal,
víg nótával
lendül előre újabb rendnek.

Halászat az őstengernek,
kaszájuk az evezőlapát,
úsznak tarajló hullámokon,
horgot vetnek,
mert jó a tenger, friss halat ad.

Mindig húz gyermeket és apát
az őstenger, a magyar varázs,
a szél kalászt és inget ingat,
vér is csordul,
mégis léssen magyar aratás.

Lábam a földbe lyukakat ás,
kinban toporgok kinn a parton,
nem, én nem mehetek közéjük,
a csónakom
nem fából van, csak ócska karton.

A kínom így magamnak tartom.
Életemet hadd keserítsék,
míg látom, amint elmerülnek
s lehervad a
kiáltás ajkukról : Segítség !

Pálffy István.

AZ ERDŐ ELMENT.

Fa vagyok én, kit elhagyott az erdő
És vele minden, minden oda van.
Lombjaimról majálisok peregnék,
Egy árva dombon állok egymagam.

Az erdő elment s messze vitt magával
Illatot, napfényt, zengő madarat . . .
De ez az erdő nem ad másnak hűset,
Mert minden árnya szivemben maradt.

Falu Tamás.